

boekje op staan? vroeg Feike.
Het jongetje haalde zijn schouders op.

— De meester zegt, dat jij op Simson lijkt, zei het toen bewonderend.

— Wie was dat, Simson?

Het kind vertelde hetgeen het zeggen kon van die bijbelhistorie. En Feike Matsen knikte, zoals een schoolmeester knikt als hij zijn leerling de les overhoort.

— — — — —

's Avonds ging Feike Matsen vroeg naar bed. Hij sliep altijd direct in, maar toen niet. Hij dacht aan het kind en hij dacht aan Simson, de sterke man, die in een kerk met slecht volk stond. Feike Matsen was misschien ook een slechte? Nooit had hij daarbij stilgestaan. Die Simson was blind, maar toen hij tussen twee pilaren kwam te staan lei hij plotseling zijn handen tegen die zware, witte steuningen en trok de hele kerk omver. Hoe kon hij dat doen? Feike Matsen dacht daarover na. Hij dacht aan zijn vader, die altijd de mond vol had over God. Zou God daarmee te maken gehad hebben?

Te middernacht verliet Feike Matsen, onrustig geworden, zijn bed en trok het bos in. Hij omvaamde twee dicht nevens elkaar staande bomen, boog zich om hun kruinen ineem te doen kraken, doch zij stonden onwrikbaar vast; de wind ruiste zacht en sterk in hun hoge toppen. Daar was vernuft of meer dan mensenkracht nodig om hen tegen de grond te doen slaan. Feike voelde dit niet in dat ogenblik. Hij dacht aan het jongetje en de meester, die gezegd had, dat hij Simson geleek. Was het de gedachte aan zijn huichelachtigen vader, die hem dreef tot deze meer dan zonderlinge daad? Wilde hij nog eenmaal God, die hem tot deze stond overschillig was geweest, uitdagen, wilde hij met deze uiterst krampachtige doening een laatst bescheid geven op Zijn zwijgen?

Hij trok zijn jas uit om meer kracht te kunnen zetten. Ook brak het zweet hem uit, maar hij hield niet op. Ten laatste kreunde hij: God. Enkel God.

Hij realiseerde zich niet, dat dit een erkenning was. Hij wist slechts toen hij doodmoe terug-

keerde naar zijn huis, dat hij niet op Simson geleek.

Het was in de vroegte en Siert, de koopman, fietste in de verte fluitend langs de bosweg, de zon tegemoet. Feike Matsen balde zijn vuist naar dien man. Waarom?

Feike Matsen was machteloos en doodmoe van een nacht terugdenken. Er bestond immers niets. Maar dat jongetje heeft de onrust gebracht in zijn late leven, een onrust, die hem nadien meerdere malen voor dezelfde daad uit zijn bed heeft gedreven, tot het door iemand — niemand weet wie — werd opgemerkt, wat die oude man daar deed in het bos.

Toen werd er verteld, dat de stroper krankzinnig geworden was. En misschien was dat ook wel zo.

— — — — —

Vier jaren later is het huis van Feike Matsen ingestort. Men heeft zijn koud lichaam uit de puinhoop gehaald en zijn uitgebreide armen naar elkander moeten buigen. Zij werden met een touw aan het oude, vermagerde lijf gesjord en zo is de stille Feike Matsen in zijn kist gelegd.

LASTER

We wroeten — als een varken in de grond —
In elke duist're daad, in elke vuile wond.
We liggen lui in een fauteuil, en schimpen:
Vrouw Jansen zal zich nou wel wat bekrimpen! —

O ja? . . . hoe zo? Nou ja. . . ze zeggen. . . dat. . . —
Vrouw Jansen wordt bespogen en beklad
En elk pikant detail wordt gretig uitgedroogd
We lachen heimelijk, maar doen alsof we blozen,

Als vonden we 't een tere, kiese zaak.
Maar onderwijl: we roddelen maar raak
En wroeten — als een varken in de grond —
Bij voorkeur in de vuilste levenswond.

JAAP KROONENBURG.

